

مبانی فقهی و حقوقی به کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۴۱

فصلنامه حقوق اداری

سال هشتم، بهار ۱۴۰۰، شماره ۲۶

مبانی فقهی و حقوقی به کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران

هادی ولی‌پور^۱؛ رضا دهقان‌نژاد^۲

تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۱۰/۲۶

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۰۲/۰۴

چکیده

در عصر حاضر، یکی از تکنولوژی‌های نوین که برای مقابله با فساد اداری در برخی از کشورها مورد توجه قرار گرفته است، سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد است. با توجه به اهمیت شفاف‌سازی و مبارزه با فساد در امور اداری در نظام جمهوری اسلامی ایران، این مقاله به روش توصیفی و تحلیلی در پی پاسخ به این سؤال است که آیا می‌توان در نظام اسلامی نیز از چنین سیستم‌های نظارتی در راستای سلامت اداری و مبارزه با فساد بهره‌برد؟ مبانی و ادله فقهی و حقوقی آن کدام است؟ همچنین چالش‌های فقهی به کارگیری آن چیست؟ یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد لزوم نظارت همگانی در امور اجتماعی، قاعده حفظ نظام اسلامی، سیره عقلا و لزوم حفظ حقوق عمومی از جمله مبانی فقهی و حقوقی به کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در نظام اسلامی است؛ اما به‌رغم کارایی این بستر الکترونیکی، به‌طبع خود چالش‌هایی از قبیل: «حفظ حرمت و آبروی کارمندان و کارگزاران، حرمت تشهیر قبل از اثبات جرم و...» را به دنبال خواهد داشت که در ادامه مقاله، راهکارهای حل چالش‌های موجود بررسی شده است.

واژگان کلیدی: سیستم‌های الکترونیکی، فساد اداری، نظارت همگانی، حقوق عمومی، قاعده حفظ نظام.

۱. کارشناس ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی. (نویسنده مسئول): hadi.valipour313@gmail.com

۲. استادیار گروه فقه و حقوق اسلامی دانشگاه شهید مدنی آذربایجان، تبریز، ایران.

Ac.dehghannezhad@azarunive.ac.ir

۱. مقدمه

در نظام حقوقی اسلام راهبرد پیچیده‌ای به نام نظارت ارائه شده و برای کنترل غرایز بشری به انسان ابلاغ گردیده است راهبردی که همه جانبه بوده و در کنار نظارت الهی و پیامبران و امامان، فرشتگان و اعضای بدن بر اعمال انسان (توبه: ۱۰۵؛ یونس: ۶۱ و...)، بار انجام صحیح وظایف و تکالیف محوله به یک فرد را با عنوان خود کنترلی بر دوش وی گذاشته است (عبس: ۲۴؛ حشر: ۱۸) و در کنار آن با خطابی عام به کلیه افراد جامعه، لزوم وجود دغدغه نسبت به سرنوشت خود و یکدیگر را بیان نموده است (آل عمران: ۱۰۴؛ مائده: ۶۳). پیچیدگی و جامعیت چنین سیستم نظارتی خبر از نقش موثر و کارآمد آن دارد، چرا که بازوهای پرتوان این سیستم تا اعماق جامعه ریشه دوانده و در بطن محیط اجتماعی به منصفه ظهور رسیده و نتایج عینی و مشهود خود را در مقابل دید همگان قرار داده است. تبلور و نمود خارجی این سیستم با عنوان امر به معروف و نهی از منکر در احکام شرعی (حرعاملی، ۱۴۰۹ق، ج ۱۶: ۱۱۷؛ کلینی، ۱۴۰۷ق، ج ۵: ۵۶؛ شهید اول، ۱۴۱۷ق، ج ۲: ۴۷؛ خمینی، بی تا، ج ۱: ۶۲) بر اهمیت این راهکار افزوده و اندیشه بسیاری از فقها را در کم و کیف آن با چالش‌های فراوانی روبه‌رو کرده است (طوسی، ۱۳۸۲: ۳۰۲؛ حمصی رازی، ۱۴۱۲ق، ج ۲: ۲۰۹؛ تفتازانی، ۱۴۰۹ق، ج ۵: ۱۷۱).

سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد، یکی از اقدامات نوین نظارتی برای مقابله با فساد است که به عنوان یک ابزار مهم برای شفافیت و پاسخگویی، همچنین شناسایی و کاهش فساد، مورد توجه دولت‌ها قرار گرفته است و موجب بهبود مشارکت مدنی می‌شود. یکی از ابزارها، نرم‌افزارهای ضد فساد مبتنی بر جمعیت است که در حوزه ICT^۱ به وسیله اینترنت و موبایل برای مبارزه با فساد و رشوه‌خواری در ادارات گسترش یافته است. (مرکز مطالعات و پژوهش‌های سلامت اداری و مبارزه با فساد، ۱۳۹۶: ۳۴).

سیستم‌های مورد نظر، هم‌اکنون بیشتر با عنوان نرم‌افزارهای سوت‌زنی^۲ شناخته شده و کارکردهای گوناگونی دارد که از جمله می‌توان به ایجاد نقشه‌های حرارتی، وجود فساد با هدف مشخص شدن مراکز فسادآفرین و فشار بر بخش‌های مختلف دولتی برای اصلاح حفره‌های خلق فساد اشاره کرد که نمونه‌های خارجی «من رشوه دادم»^۳ هند، سکر الدکانه^۱ لبنان و رشوه‌گاه^۲ کامبوج از جمله سیستم‌های به کارگیری شده این حوزه هستند.

1. Information Communication Technology
2. Whistle blower
3. I Paid a Bribe (IPAB)

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۴۳

با توجه به اهمیت سلامت اداری و مبارزه با فساد در نظام جمهوری اسلامی، در این تحقیق برآنیم مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری چنین سیستم پیشرفته در کشورمان را مطالعه و بررسی کنیم تا زمینه قانونی کردن ایجاد چنین سیستم کارآمد فراهم شود؛ همچنین چالش‌هایی که ممکن است در به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد وجود داشته باشد را با ارائه راهکارهای آن مورد مطالعه قرار خواهیم داد. پیوند تکنولوژی با احکام شرعی در چنین حوزه‌ای، امری است که در عین الزام شرعی به قانونمند کردن افعال مکلفین، به‌ندرت مطمح نظر محققین بوده، و در رابطه با موضوع بحث حاضر، هیچ پژوهشی صورت نگرفته است و این در حالی است که امروزه شکی در مورد ایفای نقش حیاتی و موثر فناوری اطلاعات و ارتباطات در سیستم موفق سلامت اداری وجود ندارد.

۲. مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد

ایجاد و تشکیل سیستم نظارتی در راستای سلامت در حوزه‌های مختلف فردی و اجتماعی، یکی از راهبردهای مورد توجه شریعت اسلامی است که از اهمیت ویژه‌ای برخوردار می‌باشد؛ چنانکه در فقه سیاسی، خودکامگی و خروج از توازن حاکمان را نتیجه نبود نظارت بر اعمال آن‌ها به‌شمار آورده‌اند؛ همان‌طور که ماهیت انقلاب‌های مردمی نیز تحت‌نظارت درآوردن دولت‌ها و دولتمردان بوده است (عمید زنجانی، موسی‌زاده، ۱۳۸۹: ۲۰)؛ در همین خصوص، رهبر معظم انقلاب اسلامی در یکی از سخنرانی‌های خود، «فعالیت‌های اطلاعاتی مردمی» به مفهوم نظارت و اطلاع‌رسانی صحیح دربارهٔ مسائلی نظیر سوءاستفاده‌ها، قاچاق و مسائل مشابه را از عوامل موثر در محیط اطراف و عزم و حرکت و بینایی و پیشرفت حرکت عمومی ملت بیان کرده‌اند.^۳ (دیدار رضانی جمعی از دانشجویان با رهبر معظم انقلاب، ۱۳۹۸/۰۳/۰۱). در ادامهٔ کلام، مبانی فقهی و حقوقی موضوع پژوهش حاضر را مطالعه و بررسی می‌کنیم.

1. Sakker el Dekkene (SED)
2. Bribes Pot
3. khamenei.ir

۱-۲. لزوم نظارت همگانی در امور اجتماعی

نظارت همگانی در امور اجتماعی در منابع فقهی و به تبع آن در منابع حقوقی مورد توجه قرار گرفته است. به موجب اصل هشتم قانون اساسی که با الهام از آیات شریفه‌ای است که در زیر مورد مطالعه قرار می‌گیرد، «در جمهوری اسلامی ایران؛ دعوت به خیر، امر به معروف و نهی از منکر، وظیفه‌ای است همگانی و متقابل بر عهده مردم نسبت به یکدیگر، دولت نسبت به مردم و مردم نسبت به دولت؛ شرایط و حدود و کیفیت آن را قانون معین می‌کند».

در ماده ۸ قانون حمایت از آمران به معروف و ناهیان از منکر مصوب ۱۳۹۴ که سعی دارد اصل مزبور قانون اساسی را عملی کند، آمده است: «مردم از حق دعوت به خیر، نصیحت، ارشاد در مورد عملکرد دولت برخوردارند و در چارچوب شرع و قوانین می‌توانند نسبت به مقامات، مسئولان، مدیران و کارکنان، تمامی اجزای حاکمیت و قوای سه‌گانه اعم از وزارتخانه‌ها، سازمان‌ها، مؤسسات، شرکت‌های دولتی، مؤسسات و نهادهای عمومی غیردولتی، نهادهای انقلاب اسلامی، نیروهای مسلح و کلیه دستگاه‌هایی که شمول قوانین و مقررات عمومی نسبت به آن‌ها، مستلزم ذکر یا تصریح نام است، امر به معروف و نهی از منکر کنند».

در هر حال، می‌توان گفت اصلی‌ترین دلیل راهبرد نظارت برای به‌کارگیری سیستم‌های گزارش‌دهنده فساد در نظام جمهوری اسلامی ایران، آیاتی از قرآن کریم است که لزوم نظارت همگانی به‌خوبی از آن‌ها استفاده می‌شود.

افزون بر آیاتی مانند: ۱۰۷ سوره آل عمران، ۴۲ سوره حج و ۷۱ سوره توبه، آیه «كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ...» (آل عمران: ۱۱۰)، دلالت واضح‌تر و بیشتری نسبت به راهبرد نظارت داشته و از آن جهت که ظهور در عموم دارد شامل همه افراد می‌شود (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۳: ۴۸؛ طبرسی، ۱۳۷۲، ج ۲: ۸۱۰؛ قمی، ۱۳۶۸ق، ج ۳: ۱۹۹؛ مغنیه، ۱۴۲۴ق، ج ۱۳۱: ۲؛ سبزواری نجفی، ۱۴۱۹ق، ج ۱: ۶۹). نکته جالبی که در این آیه نهفته است، مربوط به «كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ» هست که نظارت همگانی را از ویژگی‌های بهترین امت دانسته است و این خود می‌رساند که اصلاح جامعه بشری در گرو امر به معروف و مبارزه با فساد است و ضمانت اجرای قانون، عملاً بر خود قانون مقدم است (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴: ۴۸). مطلب مهم در اینجا این است که در اصل وجوب شرعی امر به معروف و نهی از منکر در بین فقها، اختلافی وجود ندارد (فاضل مقداد، ۱۴۱۹ق، ج ۱: ۴۷۱)

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۴۵

وجود سیستم نظارتی حکومت حضرت رسول(ص) و امیرالمومنین علی(ع): بهترین، واضح‌ترین و صریح‌ترین نشانه‌ای است بر صحت و جایگاه ویژه آن در دستگاه مدیریت و حاکمیت (حرعاملی، ۱۴۰۹ق، ج ۱۶: ۳۸۲؛ کلینی، ۱۴۰۷ق، ج ۱: ۴۰۳)؛ اما با این حال، روایات فراوان دیگری به صورت عام و خاص به راهبرد نظارت با عناوین مختلف از جمله امر به معروف و نهی از منکر اشاره کرده و ما را بر صحت و درستی این راهبرد مُصِرّ می‌گرداند. در ادامه بحث به عنوان نمونه به یک مورد اشاره می‌گردد. امام صادق(ع) به نقل از حضرت امیرالمومنین(ع) می‌فرماید: «أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَا يُعَذِّبُ الْعَامَّةَ بِذَنْبِ الْخَاصَّةِ إِذَا عَمِلَتْ الْخَاصَّةُ بِالْمُنْكَرِ سِرًّا مِنْ غَيْرِ أَنْ تَعْلَمَ الْعَامَّةُ فَإِذَا عَمِلَتْ الْخَاصَّةُ بِالْمُنْكَرِ جَهْرًا فَلَمْ يُعَيِّرْ ذَلِكَ الْعَامَّةُ اسْتَوْجَبَ الْفَرِيقَانِ الْعُقُوبَةَ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ» (مجلسی، ۱۴۰۳ق، ج ۹۷: ۷۸؛ حر عاملی، ۱۴۰۹ق، ج ۱۶: ۱۳۶).

علت چنین عقوبتی از آن جهت است که افراد با توجه به جایگاه و موقعیت اجتماعی که دارند، آثار متفاوتی بر عموم جامعه گذاشته و آن را تحت تاثیر خود قرار می‌دهد؛ از این رو، همان‌طوری که شواهد عینی نشان می‌دهد، اشتباهات و فسادهای اداری کارگزاران و کارمندان در نظام اسلامی و کارگزاران و کارمندان به علت حساسیت و توجهی که عامه نسبت به آن‌ها دارند با کوچک‌ترین خطایی، سبب بی‌اعتمادی مردم به اسلام و نظام خواهد شد؛ از این رو، سزاوار است با فراهم کردن امکانات و زیرساخت‌های حقوقی مورد نیاز نظارتی، به این دستورات عالمانه شرعی جامعه عمل پوشانده شود. همان‌طور که حضرت بیان می‌کند، نظارت؛ چنین تاثیر مثبتی بر حکومت و مدیریت دارد؛ بنابراین، با علم به اهمیت و جایگاه نظارت همگانی، آن را فریضه‌ای بر ذمه عموم مردم بیان کرده‌اند، آنجا که می‌فرماید: «وَ أَمَّا حَقِّي عَلَيْكُمْ فَأَلْفَوْا بِالْبَيْعَةِ وَ النَّصِيحَةِ فِي الْمَشْهَدِ وَ الْمَعْيَبِ» (سید رضی، ۱۴۱۴ق: ۴۴؛ نوری، ۱۴۰۸ق، ج ۸: ۳۴۶)

خیرخواهی که در روایت به آن اشاره شده است، صور مختلفی دارد؛ نظارت و امر به معروف و نهی از منکر، یکی از جلوه‌های خیرخواهی است؛ راهبرد نظارت در پرتوی امر به معروف و نهی از منکر به عنوان نصیحتی خیرخواهانه است از جانب مردم نسبت به اصحاب قدرت و دولتمردان و حتی زیردستان آن‌ها؛ به عبارت دیگر، همان‌طور که نصیحت را اشتقاق از «نصحت الثوب؛ دوختن لباس» آورده‌اند، ناصح کارگزاران نیز با نصیحت خیرخواهانه خود، نقاط ضعف و کاستی‌های ایشان را برای ترمیم بیان می‌کند؛ از این جهت، نقش مردم در اصلاح ایشان، نقش خیاطی است که لباس کهنه به وسیله وی، جلوه تازه یافته و نواقصش برطرف می‌شود (مازندرانی، ۱۳۸۲ق، ج ۹: ۹۴؛ مجلسی، ۱۴۰۴ق، ج ۹: ۱۴۲).

در نظام مدیریتی فقهای عامل (مدیر) نیز همچون مرحوم نراقی، محقق کرکی، شیخ بهایی، امام خمینی (ره) (خمینی، ۱۳۸۹، ج ۵: ۵۲۴-۵۲۵؛ همان، ج ۷: ۳۳-۳۴) و ... به این مساله توجه شده است و در سطح جامعه، اقدام به اجرای چنین احکام اجتماعی و سیاسی اسلام نموده‌اند؛ چنانکه در راستای نظارت بر حسن اجرای امور سیاسی و اجتماعی، محقق کرکی، شخصا ادارهٔ دربار را با وجود شخص شاه برعهده می‌گیرد، یا به صورت محدودتری، مرحوم نراقی با مشورت و نصیحت به شاه، این فریضه را به اجرا می‌گذارد (قوامی، ۱۳۹۲، ج ۱: ۲۴۴).

این مساله به‌خوبی در استفتائی که از مقام معظم رهبری (مد) صورت گرفته است نیز مبرهن و آشکار است؛ ایشان مخالفت با قوانین و مقررات و دستورات دولت اسلامی را برای هیچ‌کس جایز ندانسته و در صورت تحقق مخالفت توسط فردی در این خصوص، تذکر و راهنمایی و نهی از منکر را بر دیگران لازم دانسته‌اند (خامنه‌ای، ۱۳۹۰: ۶۹۵) و در استفتائی دیگر می‌فرماید: «اگر گزارش‌ها راجع به امور علنی باشد و عنوان تجسس و غیبت بر آن‌ها صدق نکند، اشکال ندارد و بلکه در صورتی که جزء مقدمات نهی از منکر باشد واجب است.» (خامنه‌ای، ۱۳۹۰: ۶۹۵). با استناد به این سخن، علاوه بر مهر تایید بر مشروعیت به‌کارگیری راهبرد نظارت توسط سیستم‌های الکترونیکی مذکور، به‌علت داشتن نقش سازنده در نهی و مقابله با فساد، از مقدمات نهی قرار می‌گیرد و فراهم نمودن و ایجاد زیرساخت‌های آن از وجوب شرعی برخوردار می‌گردد؛ بنابراین، تنظیم و تقنین قوانین حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی نوین امر به معروف و نهی از منکر برای جامعهٔ تراز اسلام در شرایط کنونی که فناوری رشد چشمگیری داشته و به‌طبع، مفاصد نیز به همین ترتیب، پیچیدگی‌های خاصی پیدا کرده است؛ از الزامات شرعی و عقلی غیرقابل انکار است.

۲-۲. قاعده حفظ نظام اسلامی

نظام در لغت به معانی مختلفی به‌کار گرفته شده است. (فراهیدی، ۱۴۱۰ق، ج ۸: ۱۶۶؛ ابن منظور، ۱۴۱۴ق، ج ۱۲: ۵۷۸)؛ ولی در اصطلاح برخی متون، مراد از آن؛ سامان‌داشتن زندگی و معیشت مردم عنوان شده است (طباطبایی، ۱۴۱۷ق، ج ۴: ۹۷) و گاهی کیان کشور اسلامی و مسلمانان را مد نظر قرار داده‌اند (کاظمی خراسانی، ۱۴۰۷ق، ج ۱: ۳۳۵؛ نجفی، ۱۴۰۴ق، ج ۲۱: ۴۷؛ خمینی، بی تا، ج ۱: ۴۸۵)، برخی نیز در آثار خود از آن به حکومت و رژیم یاد کرده‌اند (قاضی، ۱۳۹۲: ۵۴) و گروهی دیگر، این واژه را خرده نظام‌های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی دانسته‌اند (چلبی، ۱۳۹۵: ۵۳)؛ سرانجام، در برخی منابع نیز از آن به دین اسلام تعبیر شده است (طبرسی، ۱۴۰۳ق، ج ۱: ۹۹؛ آمدی، ۱۴۱۰ق: ۱۷۷).

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۴۷

با مذاقه روشن است که همه این معانی در عین کثرت، وحدتی دارند که از صدر تا ذیل، تابع سلسله مراتب طولی ابتدایی بوده است و اخلال در هر یک از این سلسله نظامات، موجبات اخلال در نظامات دیگر را نیز فراهم می‌آورد. (ملک افضلی اردکانی و همکاران، ۱۳۹۱: ۱۲۹)؛ اما آنچه در متن حاضر بیشتر مورد نظر بوده و مباحث، حول آن تشریح یافته، حفظ حکومت اسلامی است.

شکل‌گیری حکومت جمهوری اسلامی ایران، حاصل تلاش‌ها و مجاهدت‌های طاقت‌فرسای امام راحل، یاران انقلاب، جانفشانی‌های مردم و خون هزاران شهید است که بدون تردید، یکی از استلزامات حفظ این نظام، اسلامی‌کردن و اصلاح نظام اداری و مبارزه با فساد در آن می‌باشد. همان‌طور که امام خمینی(ره)، ضمن بالاترین فریضه خواندن حفظ اسلام، حفظ جمهوری اسلامی را اعظم فریضی دانسته‌اند که بر عهده عموم ملت قرار گرفته است (خمینی، ۱۳۸۹، ج ۱۵: ۳۳۹).

در واقع، ایشان حفظ حکومت اسلامی را به عنوان واجب‌گیری (در مقابل واجب نفسی) بیان کرده‌اند (ملک افضلی اردکانی و همکاران، ۱۳۹۱: ۱۳۴).

این امر از باب مقدمه واجب، واجب شده است؛ ولی اگر حفظ نظام واجب باشد، حفظ خرده‌نظام‌های داخلی آن نیز به جهت نقش ایجاد پایه‌های نظام کلان، واجب خواهد بود.

بنابراین، حفظ نظام از واجبات مؤکد است؛ از این‌رو ایجاد اخلال در امور مسلمانان از امور مورد غضب الهی می‌باشد (خوبی، ۱۴۱۶ق، ج ۱: ۵۵۵؛ خمینی، ۱۴۲۹ق، ج ۲: ۶۱۹؛ مکارم شیرازی، ۱۳۸۰: ۵۰۵) و ایجاد فساد اداری، مصداقی از اخلال در امور مسلمین است که در راستای جلوگیری از آن و حفظ نظام، ایجاد سیستم‌های الکترونیکی مورد نظر از واجبات نظامیه بوده که باید زمینه‌های به‌کارگیری آن را فراهم نمود.

فقه‌های دیگری چون حضرات آیات، اراکی و گلپایگانی نیز به این مساله توجه کرده و از لزوم حفظ نظام و ممنوعیت اخلال در امور مسلمین و حفظ نظام کشور سخن گفته‌اند (اراکي، ۱۳۷۱: ۶۰۲؛ گلپایگانی، ۱۴۱۳ق، ج ۳: ۲۱۴)؛ همچنین در لابلای آثار فقهی دیگر بزرگان نیز به سلسله نظامات، اشاراتی شده و به مناسبت موضوع از فقه قضایی تا فقه اقتصادی و فقه سیاسی، لزوم حفظ آن و علل تشریح احکام بر مبنای آن مورد توجه قرار گرفته است (غروی اصفهانی، ۱۴۱۶ق، ج ۲: ۶۰؛ علامه حلی، ۱۴۲۳ق، ج ۱: ۵۴؛ روحانی، ۱۳۸۲، ج ۶: ۱۲۸؛ مکارم شیرازی، ۱۴۱۱ق، ج ۲: ۲۶۱؛ خمینی، ۱۴۱۸ق: ۱۶).

علاوه بر این، حکم عقل به‌تنهایی و فارغ از ادله معتبر دیگر، اعتبار و حجیت حفظ نظام را ذیل مستقلات عقلیه به اثبات می‌رساند؛ چرا که مجرد عقل، توانایی درک حسن و قبح افعال را دارد؛ و از طرف دیگر،

چون هر آنچه عقل بدان حکم کند، شرع نیز به آن حکم می‌کند؛ می‌توان در راستای بحث حاضر نیز چنین استدلال نمود که عقل به‌تنهایی در کنار تمام منابع معتبر شرعی، به لزوم ایجاد و حفظ نظام اداری حکم می‌کند و ملازمه چنین حکم عقلی با حجیت شرعی آن، مؤید دیدگاه شریعت اسلامی است؛ از این‌رو، ایجاد و حفظ نظام اداری با حکم شرع ملازمت پیدا کرده و به اثبات می‌رسد. صحت این کلام هنگامی آشکار می‌شود که با دقت در ادله و روح حاکم بر احکام شریعت اسلامی می‌بینیم که چه در جایگاه وضع احکام و چه در مرحله اجرا، هیچ مشروعیتی بر عملی که موجب نابسامانی زندگی اجتماعی مردم شود وجود ندارد (خمینی، ۱۴۲۱ق، ج ۲: ۶۱۹؛ نائینی، ۱۴۲۴ق: ۴۰) و این بحثی است که در ادامه کلام بیشتر مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

۳-۲. سیره عقلا

سومین دلیلی که می‌توان برای مشروعیت و لزوم ایجاد سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد برای اجرای نظارت مردمی به آن تمسک نمود، سیره عقلاست که شیوه عملی و یا ارتکازات درونی همه عقلائی عالم را دربرمی‌گیرد (جاویدی، ۱۳۹۲: ۳۵).

اعتبار چنین دلیلی از آنجا نشأت می‌گیرد که علاوه بر اینکه برخاسته از فطرت و عقل متعارف است، به شرط عدم مخالفت با شرع مقدس می‌تواند به صورت طریقی و یا موضوعی حجت واقع شود (هاشمی شاهرودی، ۱۴۱۷ق، ج ۴: ۲۳۴؛ صدر، ۱۴۱۷ق، ج ۹: ۱۹۳؛ خمینی، ۱۴۲۱ق، ج ۲: ۱۳۰).

بر همین اساس، متذکر می‌شویم که جامعه اسلامی نباید همچون دیگر جوامع بشری، سرپر قدرت باشد؛ بنابراین، از آنجا که سه هدف: نظم، امنیت و عدالت به عنوان اهداف اصلی جامعه (عمیدزنجانی، موسی‌زاده، ۱۳۸۹: ۴) در مسیر رشد و تعالی با قدرت به ثمر می‌رسد، عقل (موضوعی)، حکم به تنظیم و تنسیق قدرت در روابط افراد جامعه می‌کند؛ چرا که قدرت غالباً زمینه‌ساز فساد است و با آن ارتباطی تنگاتنگ دارد؛ چنانکه در قرآن کریم نیز به آن اشاره شده است: «كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ * إِنَّ رَأْيَهُ اسْتَغْنَى» (علق: ۷-۶)؛ بنابراین، اگر این قدرت بی‌بندو بار باشد؛ منجر به یکی از رژیم‌های سیاسی مונوراشی (سلطنتی)، تیرانی^۲ (استبدادی) و... می‌شود (قاضی، ۱۳۹۲: ۱۰۳).

1. Monarchie
2. Tyrannie

مبانی فقهی و حقوقی به کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۴۹

«IPAB» یکی از چندین نمونه‌های جهانی مبارزه با قدرت است که در کشورهایی مانند یونان، مجارستان، صربستان، مکزیک، کلمبیا و... طراحی و اجرا شده است (مرکز مطالعات و پژوهش‌های سلامت اداری و مبارزه با فساد، ۱۳۹۶: ۴۵-۳۹)؛ از این‌رو، موضوع مؤید آن است که دیگر عقلا فارغ از دین و مذهب، چنین راهکاری را مد نظر داشته و از آن بهره می‌برند.

در ادامه، باید به این نکته نیز اشاره کرد که به کارگیری سیستم‌های مورد نظر به عنوان پیشگیری از وقوع جرم، مقدم بر کیفر بوده و استفاده از آن به صورت حداقل ممکن است؛ این ترجیح امری عقلی (موضوعی و طریقی) است و شارع مقدس نیز این مسأله را مقبول دانسته است؛ چرا که بر اساس قاعده ملازمه حکم عقل و شرع، شارع نیز با این حکم عقلی مخالفت نکرده، بلکه روش و سیره شارع و عقلا نیز همین است و پیشگیری را مقدم بر کیفر قرار داده‌اند؛ چنانکه انگیزه عقلا در مسأله پیشگیری، جلوگیری از اختلال در نظام اجتماعی و حفظ مصالح عمومی است؛ چون همین جنبه و حیثیت عقلانی، آن‌ها را به چنین پیشگیری و می‌دارد و شارع نیز بر آن تاکید دارد (حسینی قائم‌مقامی، ۱۳۷۸: ۲۳۶؛ خمینی، ۱۴۲۷ق، ج ۱: ۱۰۶-۱۰۵). همانند نهاد حسبه در شریعت اسلام که در راستای پیشگیری وضعی از بزهکاری ایجاد شده است (ابن خلدون، ۱۴۱۰ق، ج ۱: ۲۲۵) و مسأله امر به معروف و نهی از منکر که زیربنای به کارگیری سیستم‌های مورد نظر بوده و از آن با عنوان مقابله و پیشگیری از تسلط نابکاران بر مردم یاد شده است (کلینی، ۱۴۰۷ق، ج ۵: ۵۶).

در یکی از پژوهش‌های جرم‌شناختی نیز، پیشگیری به عنوان راهکاری موثر برای کاهش جرایم مورد توجه قرار گرفته و نظارت سبب افزایش خطر دستگیری برای مجرمان و در نتیجه کاهش جرایم بیان شده است. در این تحقیق، خطر جرم در صورت عادی تلقی شدن و عدم مقابله با آن، موجب جری شدن مجرم دانسته شده است (ماری، ۱۳۸۳: ۳۳۰ و ۳۵۱).

در نتیجه باید گفت که در هر حکومتی با توجه به تمرکز قدرت و ثروت و وجود زمینه‌های ایجاد فساد، راهبرد نظارت همگانی، یکی از شیوه‌های کنترل آن محسوب شده که توسط شارع مقدس اسلام نیز به شیوه‌های مختلف به مکلفین ابلاغ شده است و مورد توجه قاطبه عقلا قرار گرفته و سیره اجتماعی آن‌ها نیز مؤید این ادعاست؛ بنابراین، به حکم شرع و عقل باید سازوکاری برای مهار چنین قدرتی طراحی شود؛ چون قدرت با قدرت مهار می‌شود و راهبرد نظارت توسط بستری به نام سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد، بهترین قدرت خارج از سیستم اداری است.

۴-۲. لزوم حفظ حقوق عمومی

حقوق عمومی شامل قواعد حاکم بر اجتماع است که منجر به حفظ حقوق مردم از جمله نظم عمومی و عدالت در آن می‌شود (صادقی، ۱۳۸۴: ۹۱). دکتر جعفری لنگرودی، این مسأله را به‌خوبی در تعریف عامی که از نظم عمومی ارائه داده‌اند، روشن ساخته و آن را قواعدی که موجبات قوام و بقای ذات و حیثیت و منافع یک ملت را فراهم کند، عنوان کرده‌اند (جعفری لنگرودی، ۱۳۹۱: ۷۱۷). در حول همین معنا و مفهوم می‌توان به روایتی از امیرالمومنین علی(ع) اشاره کرد که چند محور اساسی از حقوق عمومی را تحت موضوعاتی چون: خیرخواهی حاکم نسبت به مردم، تنظیم مسائل اقتصادی، تعلیم و آموزش عمومی، تربیت و پرورش مردم بیان کرده‌اند (سید رضی، ۱۴۱۴ق: ۴۴-۴۳؛ عمیدزنجانی، ۱۳۹۰: ۳۳۶).

در شریعت مقدس اسلام به عنوان تمدن حاکم بر جامعه‌ی ایرانی، مبانی نظم و عدالت و رعایت حقوق عمومی از چنان جامعیتی برخوردار بوده که از جزئی‌ترین مسائل مانند کنترل بر بازار (حرعاملی، ۱۴۰۹ق، ج ۱۷: ۲۸۲؛ ابن‌بابویه، ۱۴۱۳ق، ج ۳: ۱۹۳؛ کتانی، بی تا: ۲۴۰) و احتکار (سید رضی، ۱۴۱۴ق: ۳۷۷؛ ابن‌حیون، ۱۳۸۵ق، ج ۲: ۳۶) تا مسائل کلان حکومتی از جمله امر به معروف و نهی از منکر (ابن‌اخوه، ۱۴۰۸ق: ۸۳-۶۱)، جلوگیری از نفوذ خیانتکاران و فاسقان (تبریزی، ۱۴۱۶ق، ج ۳: ۴۵) و... مورد توجه شارع قرار گرفته و بر اهمیت مقابله با این دست از مسائل توجه شایانی شده است (نائینی، ۱۴۲۴ق: ۷۶) که گاهی با عنوان حسبه از آن یاد می‌شود (خویی، ۱۴۱۸ق، ج ۱: ۳۸۹؛ نراقی، ۱۴۱۷ق: ۵۳۶؛ بحرالعلوم، ۱۴۰۳ق، ج ۳: ۲۹۰؛ خمینی، ۱۴۲۱ق، ج ۲: ۶۶۵؛ ابن‌اخوه، ۱۴۰۸ق: ۵۱) و علاوه بر تکلیف حاکمیت در مقابله و مبارزه با مفاسد، از نوع مردم نیز در اجرای عدالت و مبارزه با فساد به نام «مُتَطَوِّع» یاد کرده است (منتظری، ۱۴۰۹ق، ج ۳: ۴۰۵).

حرمت افساد فی الارض در قرآن کریم (مانده: ۳۳) گواه دیگریست بر اهتمام شارع مقدس به نظم برای حفظ آرامش و حقوق عمومی مردم. حفظ حقوق و امنیت مردم از مسلماتی بوده که عمل متعارض با آن مجازات شدیدی چون قتل، قطع، تبعید و... در پی دارد (فاضل مقداد، ۱۴۱۹ق، ج ۲: ۳۵۲؛ ماده ۲۸۲ قانون مجازات اسلامی)؛ امنیتی که بیان شده است، تنها امنیت جانی نبوده، بلکه امنیت مالی، حقوقی، سیاسی و... را نیز شامل می‌شود؛ در نتیجه، مفسد فی الارض، موضوع حکم نبوده، بلکه مفسد بما هو مفسد است که موضوع مجازات قرار گرفته است (طوسی ۱۴۰۰ق: ۷۲۲-۷۲۱)؛ بنابراین مفسد فی الارض اختصاصی به محارب نداشته و قابل تسری به تمام اعمالی است که امنیت مالی، جانی، حقوقی و سیاسی مردم را با مخاطره روبرو می‌کند.

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۵۱

در بند هشتم اصل سوم قانون اساسی نیز به این امر توجه جدی شده است. در این بند، دولت موظف شده است امکانات لازم برای مشارکت عامه مردم در تعیین سرنوشت سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی خویش را فراهم نماید.

بنابراین با تکیه بر مباحث پیش‌گفته و تأکید بر اهمیت حفظ حقوق عمومی، اگر شخصی در نظام اداری عملی انجام دهد که منجر به ایجاد فساد گردد که این حقوق را از بین برده، بر امنیت اداری حکومت اسلامی خدشه وارد کند، از لحاظ فقهی و قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران باید زمینه برخورد با آن را دولت فراهم نماید. سیستم‌های الکترونیکی مورد اشاره، نمونه روشنی از شیوه‌های مقابله با چنین اموری است که در مقابل متعرضان به حقوق عمومی و اخلاط‌گران نظام اداری باید ایجاد و از آن حمایت گردد که برابر سوابق و تجربیات دیگر کشورها از تداوم و رشد فساد در سیستم اداری جلوگیری می‌کند. بر این اساس، باید زمینه‌های اجرایی و قانونی راهبرد نظارت برای به‌کارگیری سیستم‌های مورد نظر فراهم شود تا حقوق عمومی حفظ گردد.

اما باید به این امر نیز توجه داشت که در نظام حقوقی حکومت اسلامی، تا زمانی که احکام شرعی و فقهی، پشتوانه قانونی نداشته باشند، قابلیت عملیاتی کردن آن در سطح گسترده وجود نخواهد داشت؛ از همین‌رو، باید مجلس شورای اسلامی این اصل پذیرفته‌شده در شریعت را وجهت قانونی بخشیده و عنصر قانونی آن را با سازوکار مشخصی فراهم نماید تا مردم بتوانند از این طریق، حق خود را مطالبه نمایند. همان‌طوری که در سال‌های اخیر، نقش شبکه‌های مجازی در احیای حقوق مردم و افشای فساد بسیار موثر بوده است.

۳. چالش‌های فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد

چالش مهمی که در بدو نظر در این خصوص به ذهن می‌رسد، ممنوعیت اعمالی مانند حرمت تجسس، منع بدگمانی، منع افشای عیوب، منع تهمت، منع عیب‌گویی و... است که در آیات و روایات متعددی بر رعایت آنها تأکید شده است؛ چرا که به ظاهر، مخالف به‌کارگیری این نوع سیستم نظارتی است؛ زیرا تمام این موارد به نحوی از انحاء مرتبط با نظارت می‌باشد؛ هر چند به صورت مستقیم دال بر نفی و نهی نظارت نبوده، بلکه امکان دارد از ثمرات منفی آن به شمار رود. در ادامه بحث، برای رعایت اختصار به یک نمونه اشاره می‌گردد. در سوره حجرات می‌خوانیم: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا...» (حجرات: ۱۲)

در تحلیل آیه شریفه فوق با عنایت به تفاسیر (علامه طباطبایی، ۱۴۱۷ق، ج ۱۸: ۲۳۲؛ مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۲: ۱۸۳؛ قمی مشهدی، ۱۳۶۸، ج ۱۲: ۳۴۱)، می‌توان بیان کرد که اگر به هنگام نظارت درباره کارمند و یا کارگزاری، ظن بدی به دل وارد شد، آن را نپذیریم و بدان، ترتیب‌اثر ندهیم؛ تعلیل آن نیز این است که کلمه «کثیراً» که به عنوان نکره آمده است، تأکید بر آن دارد که ظن گناه فی‌نفسه زیاد است؛ بنابراین، باید از آن اجتناب نمود و به همین جهت در ادامه آیه از تجسس نهی کرده است؛ همچنین برخی این احتمال را دادند که ممکن است مراد اعم از خصوص ظن گناه باشد (علامه طباطبایی، ۱۴۱۷ق، ج ۱۸: ۲۳۲) به این معنا که از بسیاری از ظن‌هایی که در مورد کارمندان و کارگزاران وجود دارد، چه آن‌هایی که می‌دانیم و چه آن‌هایی که نمی‌دانیم گناه است از باب احتیاط باید اجتناب بکنیم.

آیات دیگری (نساء: ۱۱۲ و ۱۴۸؛ توبه: ۷۹؛ حجرات: ۱۱) نیز وجود دارد که هر یک در جای خود به عنوان آیات مخالف با سیستم نظارتی می‌تواند بیان شود و جزء گروه ادله مخالف با آن قرار بگیرد؛ ولی به جهت اختصار به همین مقدار اکتفا نموده و روایات متعارض را بیان می‌کنیم.

در روایات هم همانند آیات قرآن کریم به صور مختلف، مفاهیمی به ما رسیده است که فی‌الجمله، امکان آن را دارد که سیستم‌های گزارش‌دهنده فساد در پرتوی راهبرد، نظارت را با چالش روبه‌رو کرده و به کارگیری آن را در نظام اسلامی با دشواری همراه نماید.

به عنوان نمونه، امام جعفر صادق (ع) از جستجو در لغزش‌های مومنین که ماهیت ذاتی به کارگیری سیستم‌های الکترونیکی مورد نظر است، نهی کرده و می‌فرماید: «لَا تَطْلُبُوا عَثْرَاتِ الْمُؤْمِنِينَ فَإِنَّ مَنْ تَبَعَ عَثْرَاتِ أَخِيهِ تَبَعَ اللَّهُ عَثْرَاتِهِ وَ مَنْ تَبَعَ اللَّهُ عَثْرَاتِهِ يَفْضَحْهُ وَ لَوْ فِي حَوْفِ بَيْتِهِ» (کلینی، ۱۴۰۷ق، ج ۲: ۳۵۵؛ مجلسی، ۱۴۰۴ق، ج ۱۰: ۴۰۲).

همچنین در روایتی دیگر با استناد به آیه قرآن، حرمت ریختن آبرو که از نتایج به کارگیری سیستم‌های مذکور است را بیان داشته و فرموده‌اند: «مَنْ قَالَ فِي مُؤْمِنٍ مَا رَأَتْهُ عَيْنَاهُ وَ سَمِعَتْهُ أُذُنَاهُ فَهُوَ مِنَ الَّذِينَ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ - إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (نور: ۲۴: ۱۹)» (کلینی، ۱۴۰۷ق، ج ۲: ۳۵۷؛ حرعاملی، ۱۴۰۹ق، ج ۱۲: ۲۸۰؛ ورام‌بن‌ابی‌فراس، ۱۴۱۰ق، ج ۲: ۲۱۹).

علاوه بر آن، فقها نیز به اشکال مختلف در این خصوص اظهارنظر کرده و افشای سر و تجسس در امور زندگی افراد را منع کرده‌اند و معتقدند، بردن آبروی اشخاص هم فی‌نفسه منع دارد و هم ممکن است موجب تضعیف نظام اسلامی شود (خراسانی، مساله ۲۰۷۳؛ منتظری، ۱۴۰۹ق، ج ۳: ۵۷۶-۵۷۵؛ همان، ج ۴: ۲۸۴-۲۸۳؛ سبحانی، ۱۴۲۱ق، ج ۲: ۵۴۰؛ صافی گلپایگانی، ۱۴۱۷ق، ج ۲: ۱۴۰؛ مقدس اردبیلی،

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۵۳

بی‌تا: ۴۱۷)؛ همچنین از اصل ۲۵ قانون اساسی و ماده ۵۸۲ کتاب پنجم قانون مجازات اسلامی نیز ممکن است چنین استنباط شود (قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و قانون مجازات اسلامی جدید، مصوب ۱۳۹۲).

اما چنانکه از قرآن، روایات و کلام فقها مشخص است، هر دو گروه از ادله موافق و مخالف نظارت، دارای استحکام فقهی و حجیت شرعی هستند؛ از این‌رو، نمی‌توان یکی از آن‌ها را گرفته و دیگری را رها کرد، از آن جهت که امکان تعارض بین قوانین اسلامی بالذات امکان ندارد؛ باید با کنکاش و تحلیل محتوای هر یک از ادله موجود، این تعارض غیرمستقر را رفع نمود.

رفع تعارض غیرمستقر این دو دسته از دلایل بدین صورت است که هر دو دلیل، موضوع جداگانه‌ای داشته و ادله مخالف با راهبرد نظارت حقیقتاً از موضوع ادله موافق با این راهبرد خارج است؛ به عبارت دیگر، ادله‌ای که ممکن است عده‌ای با تمسک به آن‌ها، مخالف با به‌کارگیری سیستم مذکور مبارزه با فساد باشند، به امور و اسرار شخصی افراد حکومت توجه دارد؛ در حالی که دلایل موافق با چنین راهبردی در اصل مربوط به آن دسته از امور و رفتارهای سازمانی و اداری که در ارتباط با حقوق عامه است مربوط می‌گردد؛ بنابراین، موضوع ادله اول تخصصاً از موضوع ادله دوم خارج می‌شود و این تعارض غیرمستقر و ظاهری بوده که با اندکی تأمل در هر یک از دلایل پیش‌گفته، مشکل ظاهری برطرف و حجیت راهبرد نظارت برای به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی مذکور به اثبات می‌رسد؛ چرا که هیچ‌گاه نقل نمی‌تواند با حکم قطعی عقلی تعارض داشته باشد (انصاری، ۱۴۲۸ق، ج ۱: ۵۵؛ صدر، ۱۴۲۱ق، ج ۱: ۱۴۹).

با این حال، نمی‌توان به صورت مطلق با تمسک به ادله مذکور، به هر شیوه اعمال نظارت کرد؛ چرا که کارمندان و کارگزاران فقط صورت زندگی سازمانی و اداری ندارند؛ بلکه آن‌ها نیز اعمال و رفتاری دارند که در حوزه زندگی خصوصی و شخصی آن‌ها صورت می‌گیرد. براساس ادله دسته دوم، عدم‌رعایت آن‌ها از سوی افراد دیگر ممنوع اعلام شده است؛ به همین جهت، در ادله‌ای که از سوی شارع مقدس در نظر گرفته شده است، سیستم نظارتی؛ شکل منحصر به‌فردی به‌خود می‌گیرد که در عین کارایی و رصد امور، نباید در این راستا به حقوق خصوصی هیچ یک از افراد حقیقی و حقوقی تعرض و خدشه وارد شود.

بنابراین، در ایده سیستم‌های مذکور؛ اولین و بلکه مهم‌ترین دغدغه‌ای که از منظر حقوق اسلامی حول محور کارکردهای آن شکل می‌گیرد؛ مسأله حفظ حرمت و آبروی فرد کارمند و کارگزار در حوزه اعمال و امور اداری و اجتماعی است که باید مورد توجه جدی قرار بگیرد تا موجبات مشروعیت شرعی و مقبولیت مردمی را فراهم آورد؛ از همین جهت، فقها در موارد تعارض وجوب برخی احکام شرعی با احکام واجب

دیگر، با بیان حکم ثانوی، وجوب آن حکم شرعی را از اعتبار می‌اندازند؛ چنانکه در وجوب امر به معروفی که موجب ترتب مفسده‌ای شود، وجوب آن از بین خواهد رفت (نجفی، ۱۴۰۴ق، ج ۲۱: ۳۷۱؛ طباطبایی یزدی، ۱۴۲۰ق، ج ۴: ۴۲)؛ چنانکه رهبر معظم انقلاب (دامت برکاته) در استفتائات خود حول موضوع گزارش فساد بیان کرده‌اند: «کشف و بیان امور خصوصی و شخصی در برابر دیگران، اگر به نحوی مربوط به افراد دیگر هم باشد و یا موجب ترتب مفسده شود، جایز نیست.» (خامنه‌ای، ۱۳۹۰: ۶۹۵).

در پاسخ به اشکال مذکور باید گفت: گرچه اصل اولی حرمت، هتک آبروی افراد است؛ اما به طور مطلق ممنوع نیست؛ بلکه در مواردی براساس احکام ثانویه، مجاز می‌شود؛ چرا که براساس آن، حکم اولیه تغییر کرده و دیگر عرض و آبروی افراد مانند مجرم محترم نخواهد بود. چنانکه آمده است، ترس از بین رفتن آبروی متهم از نظر رسمی، مجوزی برای کوتاهی از احقاق حق جهت حفظ بیت‌المال محسوب نمی‌شود (خامنه‌ای، ۱۳۹۰: ۶۹۵). ریشه چنین امری باید در منافع و مفاسد آن جستجو شود؛ چون گاهی منافع امری بر مفاسد آن غلبه پیدا می‌کند. همان‌گونه که در قرآن کریم نیز به آن اشاره شده است (بقره: ۲۱۹) و در روایتی به این مساله توجه گردیده و تجسس‌های بیهوده از نادانی دانسته شده است. (ابن شعبه حرانی، ۱۴۰۴ق: ۳۱۷)؛ یعنی تجسس‌هایی که بیهوده نبوده است و فایده مهم و عمومی دارد، ممنوع نیست.

براین اساس، در قانون مجازات اسلامی جدید در ماده ۱۹، ذیل مجازات درجه شش نیز به این مساله پرداخته شده است؛ با این تفصیل که ریختن آبروی شخص مجرم به عنوان کیفر تبعی مورد نظر مقنن بوده که ناشی از اجرای مجازات اصلی است؛ همانند انتشار حکم قطعی در رسانه‌ها که موجب شهرت وی می‌شود.

در مورد موضوع بحث حاضر نیز، بستر سیستم‌های الکترونیکی؛ چنین قابلیت را به نظام‌های اداری می‌دهند که کارمندان متخلف؛ شناسایی و از به‌کارگیری آن‌ها ممانعت گردد و زمینه‌های پیشگیری از ارتکاب تخلفات گوناگون فراهم شود؛ که مساله تشهیر کارمندان متخلف توسط این سیستم‌ها، یکی از مصادیق آن است که توسط این بسترهای الکترونیکی اجرا می‌گردد؛ بنابراین، از سیستم‌های مذکور علاوه بر دریافت گزارش تخلفات کارمندان متخلف، می‌توان در حوزه تعزیرات بهره برد و به عنوان مجازات افراد متخلف نظام اداری، توسط آن بستر، تشهیر رسانه‌ای انجام داد؛ چنانکه فقهای بزرگی چون علامه حلی (۱۴۲۰ق، ج ۵: ۴۱۰-۴۱۱)، شیخ طوسی (۱۳۸۷ق، ج ۸: ۶۶) و شهید اول (۱۴۰۰ق، ج ۲: ۱۴۲)؛ همچنین فقهای اهل سنت (جزیری، ۱۴۱۹ق، ج ۵: ۵۸۹؛ ابن‌قیم جوزی، ۱۴۱۱ق، ج ۲: ۷۶) این مساله را

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۵۵

در اختیار حاکم قرار داده‌اند (التعزیر بما یراه الحاکم). (طوسی، ۱۴۰۷ق، ج ۵: ۴۹۷؛ ابوالصالح حلبی، ۱۴۰۳ق: ۴۱۷؛ ابن ادریس، ۱۴۱۰ق، ج ۳: ۵۳۵؛ مفید، ۱۴۱۳ق: ۸۱۰).

همچنین در تبصره ماده ۳۶ قانون مجازات اسلامی جدید (۱۳۹۲) نیز در جرایمی مانند رشوه و اختلاس و ... که موضوع این تحقیق هست، انتشار حکم محکومیت قطعی در رسانه ملی یا یکی از روزنامه‌های کثیرالانتشار را الزامی دانسته است.

علاوه بر این، می‌توان به قوانین دیگری چون ماده یک قانون تعزیرات حکومتی امور بهداشتی و درمانی، ماده ۲ و ۴ قانون تعزیرات حکومتی، ماده ۲۷ قانون حمایت حقوق مؤلفان و مصنفان و هنرمندان، بند ۵ ماده ۱۲ و ۱۷ قانون اقدامات تأمینی اشاره کرد که در هر کدام، انتشار حکم به صورت مختلف مورد نظر قرار گرفته است.

با این وجود، به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی به این سهولت نیست و به علت انتشار اخبار کذب و ریختن آبروی کارمندان، مدیران و... نیازمند دقت و ظرافت در ساخت بسترهای آن است؛ بنابراین، این امر موجب شده است تا نحوه به‌کارگیری آن نیز مورد توجه قرار بگیرد؛ به همین جهت، با استفتائی که از برخی مراجع معظم انجام دادیم، پاسخ ایشان به این مطلب منتهی شد که لازم است ثبت گزارش‌ها به‌گونه‌ای تنظیم شود که قبل از اثبات تخلف با دلایل معتبر، موجب رفتن آبروی اشخاص حقیقی و حقوقی نشود (مکارم شیرازی: استفتائات، با کد: ۱۳۹۸۰۱۰۷۰۰۶۵؛ نوری همدانی: استفتائات، با کد: ۳۴۰۵۳؛ حسینی سیستانی: استفتائات، با کد: ۸۷۲۹۹۹).

در سیره حضرت امیرالمومنین علی(ع) نیز چنین بوده و آن حضرت در نامه‌ای خطاب به یکی از فرمانداران خود فرمودند: «فَقَدْ بَلَغَنِي عَنْكَ أَمْرٌ إِنَّ كُنْتَ فَعَلْتَهُ فَقَدْ أَسْخَطْتَ رَبَّكَ وَ عَصَيْتَ إِمَامَكَ وَ أَخْزَيْتَ أَمَانَتَكَ» (سیدرضی، ۱۴۱۴ق: ۳۵۳). در نامه مذکور، علاوه بر کلمه «بَلَغَنِي» که دلیل محکمی بر مشروعیت چنین سیستم نظارتی است؛ عبارت، بیانگر آن است که از اقدامات شتاب‌زده بدون اثبات، جلوگیری شود و تا زمان آشکار شدن آن با استفاده از دلایل معتبر، نمی‌توان به فردی از افراد، تهمت تخلف از اصول و قوانین اداری زد؛ بنابراین، ساختار چنین سیستم‌هایی باید به‌گونه‌ای باشد که احکام شرعی در آن مدنظر قرار گیرد و قبل از اثبات جرم توسط مرجع صالح، آبروی افراد حقیقی و حقوقی خدشه‌دار نگردد.

۴. نتیجه‌گیری

با توجه به مطالبی که در این تحقیق مورد مطالعه و بررسی قرار گرفت، می‌توان نتایج زیر را به‌دست آورد:

سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد همان‌طور که در برخی کشورها نیز اجرا می‌گردد؛ یکی از اقدامات نوین نظارتی برای مقابله با فساد است که می‌تواند به عنوان یک ابزار مهم برای شفافیت و پاسخگویی، همچنین شناسایی و کاهش فساد مورد توجه قرار گیرد و می‌تواند موجب بهبود مشارکت مدنی شود و جبهه‌ای از قدرت مردمی را در مقابل متخلفین ایجاد کند و از طغیان و خودکامگی کارگزاران، کارمندان و... جلوگیری کند و مفسدین را به دستگاه قضایی برای برخورد‌های لازم معرفی نماید.

لزوم نظارت همگانی در امور اجتماعی، نصیحت و خیرخواهی برای مسئولین، قاعده حفظ نظام اسلامی، عقل‌گرایی و سیره عقلا و لزوم حفظ حقوق عمومی از جمله مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در نظام جمهوری اسلامی ایران هستند؛ بنابراین، به حکم عقل و شرع؛ مقنن باید با مطالعه و با استفاده از کارشناسان مربوطه و بررسی همه‌جانبه آن، زمینه ایجاد چنین سیستم‌هایی را در کشور برای مبارزه با فساد اداری از نظر قانونی فراهم نمایند؛ چرا که اگر احکام شرعی و فقهی در نظام حقوقی حکومت اسلامی، پشتوانه قانونی نداشته باشند، در مرحله عمل با مشکل جدی مواجه خواهد شد.

مهم‌ترین چالشی که از منظر فقهی پیرو ایجاد چنین سیستم‌های نظارتی ممکن است مطرح شود؛ استدلال به برخی از آیات و روایات و کلام فقهاء درخصوص حرمت تجسس، منع بدگمانی، منع افشای عیوب و اسرار دیگران، منع تهمت و... است که به نحوی مرتبط با این گونه سیستم‌هاست؛ به عبارت دیگر، چنین ادله‌ای با ادله‌ای که مشروعیت آن را اثبات می‌کند، متعارض خواهند بود. با بررسی دقیق هر دو ادله محلی برای این چالش باقی نمی‌ماند؛ چرا که با تاملی مشخص می‌گردد ادله‌ای که به ظاهر با ایجاد سیستم‌های نظارتی و شفاف‌سازی امور اداری منافات دارد، مربوط به امور و اسرار شخصی افراد است؛ در حالی که دلایل موافق با چنین راهبردی مربوط به آن دسته از امور و رفتارهای سازمانی و اداری است که در ارتباط با حقوق عامه باشد که در متون فقهی و حقوقی به دلیل احکام ثانویه، آبروی شخصی مجرم در مواردی حرمتش برداشته می‌شود. این امر منافاتی با اشاعه فساد نداشته است؛ ولی مصونیت مفسدین را از تبعات اعمالشان زائل می‌گرداند و با اخذ به نقیض مطلوب، عقوبتی که متحمل می‌شود، نقطه مقابل تمایلات وی قرار می‌گیرد و چون تمایل به بهره‌گیری و سوءاستفاده از قدرت،

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۵۷

جایگاه و... داشته، توسط این سیستم‌ها خفت و خواری به او عرضه می‌شود؛ همان‌گونه که در فلسفه برخی مجازات‌ها نیز چنین آمده است. منتهی باید توجه داشت که در طراحی سیستم‌های مذکور حتماً سازوکارهایی در نظر گرفته شود تا قبل از اثبات قطعی جرم، آبروی افراد نیز حفظ شود و به عنوان پیشگیری از جرایم و تخلفات اداری به‌کارگیری گردد.

فهرست منابع

قرآن کریم

۱. آمدی، عبدالواحد بن محمد (۱۴۱۰ق). غررالحکم و دررالکلم، چاپ دوم، قم: دارالکتاب الاسلامی.
۲. ابن اخوه، محمد بن محمد (۱۴۰۸ق). معالم القربۃ فی احکام الحسبۃ، قم: مرکز نشر التابع لمکتب الاعلام الاسلامی.
۳. ابن ادریس، محمد بن احمد (۱۴۱۰ق). جلد سوم، چاپ دوم، السرائر، قم: دفتر انتشارات اسلامی.
۴. ابن بابویه، محمد بن علی (۱۴۱۳ق). من لا یحضره الفقیه، جلد سوم، چاپ دوم، قم: دفتر انتشارات اسلامی.
۵. ابن حیون، نعمان بن محمد (۱۳۸۵ق). دعائم الاسلام، جلد دوم، چاپ دوم، قم: مؤسسۃ آل البیت (ع).
۶. ابن خلدون، عبدالرحمن بن محمد (۱۴۱۰ق). مقدمۃ العلامه ابن خلدون، جلد اول، تهران: استقلال.
۷. ابن شعبه حرانی، حسن بن علی (۱۴۰۴ق). تحف العقول، چاپ دوم، قم: جامعہ مدرسین.
۸. ابن قیم جوزی، محمد بن ابی بکر (۱۴۱۱ق). إعلام الموقعین، جلد دوم، بیروت: دارالکتب العلمیۃ.
۹. ابن منظور، محمد بن مکرم (۱۴۱۴ق). لسان العرب، جلد دوازدهم، چاپ سوم، بیروت: دارالفکر - دار صادر.
۱۰. ابوالصالح حلبی، تقی بن نجم (۱۴۰۳ق). الکافی فی الفقه، اصفهان: کتابخانه عمومی امام امیرالمومنین (ع).
۱۱. اصفهانی، محمد بن حسن (۱۴۲۴ق). کشف اللثام، جلد دوم، قم: مؤسسۃ النشر الإسلامی.
۱۲. انصاری، مرتضی (۱۴۲۸ق). فرائد الاصول، جلد یکم، چاپ نهم، قم: مجمع الفکر الإسلامی.
۱۳. اراکی، محمد علی (۱۳۷۱). توضیح المسائل، قم: دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم.
۱۴. بحر العلوم، محمد بن محمد تقی (۱۴۰۳ق). بلغۃ الفقیه، جلد سوم، چاپ چهارم، تهران: منشورات مکتبۃ الصادق.
۱۵. تبریزی، جواد بن علی (۱۴۱۶ق). ارشاد الطالب الی التعلیق علی المکاسب، جلد سوم، چاپ سوم، قم: اسماعیلیان.
۱۶. تفتازانی، مسعود بن عمر (۱۴۰۹ق). جلد پنجم، شرح المقاصد، قم: شریف رضی.
۱۷. جاویدی، مجتبی (۱۳۹۲). «جایگاه سیره عقلا در فقه جزایی امامیه»، فصلنامه پژوهش‌های فقه و حقوق اسلامی، سال نهم، شماره سی و سه.
۱۸. جزیری، عبدالرحمن (۱۴۱۹ق). الفقه علی المذاهب الأربعة، جلد پنجم، بیروت: دارالتقلین.
۱۹. جعفری لنگرودی، محمدجعفر (۱۳۹۱). ترمینولوژی حقوق، چاپ بیست و چهارم، تهران: کتابخانه گنج دانش.
۲۰. چلبی، مسعود (۱۳۹۵). جامعه‌شناسی نظم - تشریح و تحلیل نظری نظم اجتماعی، چاپ هشتم، تهران: نشر نی.
۲۱. حر عاملی، محمد بن حسن (۱۴۰۹ق). وسائل الشیعه، جلد دوازدهم، شانزدهم و هفدهم. قم: مؤسسۃ آل البیت (ع).
۲۲. حسینی قائم مقامی، عباس (۱۳۷۸). کاوش‌های فقهی، چاپ دوم، تهران: امیرکبیر.
۲۳. حمصی رازی، محمود بن علی (۱۴۱۲ق). المنقذ من التقلید، جلد دوم، قم: مؤسسۃ نشر اسلامی.

۲۵۹ مبانی فقهی و حقوقی به کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران

۲۴. خامنه‌ای، سیدعلی، رهبر جمهوری اسلامی ایران (۱۳۹۰). اجوبه الاستفتاءات، قم: دفتر نشر اسلامی.
۲۵. خامنه‌ای، سیدعلی، دفتر حفظ و نشر آثار حضرت آیت‌الله العظمی خامنه‌ای، تاریخ مشاهده: ۱۳۹۸/۰۳/۰۵.
26. <http://farsi.khamenei.ir/news-content?id=۴۲۶۱۶>
27. <http://farsi.khamenei.ir/treatise-content?id=۱۷۲#۱۹۸۷>
۲۸. خراسانی، وحید: توضیح المسائل، تاریخ مشاهده: ۱۳۹۸/۰۳/۰۵.
29. <http://wahidkhorasani.com/%D9%81%D8%A7%D8%B1%D8%B3%DB%8C/Search?SearchText=%D8%A%D8%AC%D8%B3%D8%B3>
۳۰. خمینی، روح‌الله، رهبر انقلاب و بنیانگذار جمهوری اسلامی ایران (بی تا). تحریر الوسیله، جلد یکم، قم: مؤسسه مطبوعات دارالعلم.
۳۱. خمینی، روح‌الله، (۱۳۸۹). صحیفه امام، جلد پنجم و پانزدهم، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره).
۳۲. خمینی، روح‌الله، (۱۴۲۱ق). کتاب البیع، جلد دوم، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره).
۳۳. خمینی، روح‌الله، (۱۴۲۹ق). مناهج الوصول، جلد دوم، چاپ سوم، تهران: تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره).
۳۴. خمینی، روح‌الله، (۱۴۲۷ق). انوارالهدایه، جلد یکم، چاپ سوم، تهران: مؤسسه نشر و تنظیم آثار امام خمینی.
۳۵. خمینی، مصطفی (۱۴۱۸ق). ثلاث الرسائل (ولایة الفقیه)، تهران: مؤسسه عروج.
۳۶. خویی، سیدابوالقاسم، سیدابوالقاسم (۱۴۱۶ق). صراط النجاة (المحسّی)، جلد یکم، قم: مکتب نشر المنتخب.
۳۷. (۱۴۱۸ق). التفتیح فی شرح العروة الوثقی، جلد یکم، قم: تحت اشراف جناب آقای لطفی.
۳۸. روحانی، محمدصادق (۱۳۸۲). زبدة الاصول، جلد ششم، چاپ دوم، تهران: حدیث دل.
۳۹. سبحانی، جعفر (۱۴۲۱ق). مفاهیم القرآن، جلد دوم، چاپ سوم، قم: مؤسسه الإمام الصادق (ع).
۴۰. سزواری نجفی، محمدبن حبیب الله (۱۴۱۹ق). ارشاد الاذهان، جلد یکم، لبنان: دارالتعارف للمطبوعات.
۴۱. سیدرضی، محمد بن حسین موسوی (۱۴۱۴ق). نهج البلاغه، چاپ اول، قم: بی جا.
۴۲. شهید اول، محمدبن مکی (۱۴۰۰ق). القواعد و الفوائد، جلد دوم، قم: کتابفروشی مفید.
۴۳. شهید اول، محمدبن مکی (۱۴۱۷ق). الدروس، جلد دوم، چاپ دوم، قم: دفتر انتشارات اسلامی.
۴۴. صادقی، محسن (۱۳۸۴). «مفهوم و اعمال نظم عمومی در مراجع قضایی و شبه قضایی و جلوه‌های نوین آن»، مجله دانشکده حقوق و علوم سیاسی (دانشگاه تهران)، شماره ۶۸.
۴۵. صافی گلپایگانی، لطف‌الله (۱۴۱۷ق). جامع الاحکام، جلد دوم، چاپ چهارم، قم: حضرت معصومه (س).
۴۶. صدر، محمدباقر (۱۴۲۱ق). الدروس، جلد یکم، قم: مجمع الفکر الإسلامی.
۴۷. صدر، محمدباقر (۱۴۱۷ق). بحوث فی علم الاصول، جلد نهم، بیروت: الدار الاسلامیه.

۴۸. هاشمی شاهرودی، سید محمود (۱۴۱۷ق). بحوث فی علم الأصول، جلد چهارم، چاپ دوم، قم: مرکز الغدير للدراسات الإسلامية.
۴۹. طباطبایی، محمدحسین (۱۴۱۷ق). المیزان، جلد چهارم و هجدهم، چاپ پنجم، قم: دفتر انتشارات اسلامی.
۵۰. طباطبایی یزدی، محمد کاظم (۱۴۲۰ق). العروة الوثقی، جلد چهارم، قم: موسسه النشر الاسلامی.
۵۱. طبرسی، احمد بن علی (۱۴۰۳). الاحتجاج علی اهل اللجاج، جلد یکم، مشهد: نشر مرتضی.
۵۲. طوسی، محمد بن حسن (۱۴۰۷ق). الخلاف، جلد پنجم، قم: دفتر انتشارات اسلامی.
۵۳. طوسی، محمد بن حسن (۱۳۸۷ق). المبسوط، جلد هشتم، چاپ سوم، تهران: المكتبة المرتضوية لإحياء الآثار الجعفرية.
۵۴. طوسی، محمد بن حسن (۱۴۰۰ق). النهاية فی مجرد الفقه و الفتاوی، چاپ دوم، بیروت: دارالکتب العربی.
۵۵. طوسی، محمد بن حسن (۱۳۸۲). کشف المراد، چاپ دوم، قم: موسسه امام صادق (ع).
۵۶. علامه حلی، حسن بن عبدالله (۱۴۲۰ق). تحریر الاحکام الشرعیه علی مذهب الامامیه، جلد پنجم، قم: موسسه امام صادق (ع).
۵۷. علامه حلی، حسن بن یوسف (۱۴۲۳ق). الافین الفارق بین الصدق و المین، جلد یکم، قم: الموسسة الاسلامیة للبحوث و المعلومات.
۵۸. عمید زنجانی، عباسعلی (۱۳۹۰). مبانی اندیشه سیاسی اسلام، چاپ هشتم، تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی.
۵۹. عمید زنجانی، عباسعلی (۱۳۸۵). مبانی حقوق عمومی در اسلام، تهران: انتشارات امیرکبیر.
۶۰. عمید زنجانی، عباسعلی؛ موسی زاده، ابراهیم (۱۳۸۹). نظارت بر اعمال حکومت و عدالت اداری، تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
۶۱. غروی اصفهانی، محمدحسین (۱۴۱۶ق). بحوث فی الاصول، جلد دوم، چاپ دوم، قم: دفتر تبلیغات اسلامی.
۶۲. فاضل مقداد، مقداد بن عبدالله (۱۴۱۹ق). کنز العرفان، جلد یکم و دوم، تهران: مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی.
۶۳. فراهیدی، خلیل بن احمد (۱۴۱۰ق). کتاب العین، جلد هشتم، چاپ دوم، قم: نشر هجرت.
۶۴. قاضی، ابوالفضل (۱۳۹۲). بایسته های حقوق اساسی، چاپ چهل و ششم، تهران: بنیاد حقوقی میزان.
۶۵. قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران.
۶۶. قانون اقدامات تأمینی، مصوب ۱۳۳۹/۰۲/۱۲.
۶۷. قانون تعزیرات حکومتی امور بهداشتی و درمانی، ۱۳۶۷/۱۲/۲۳ مجمع تشخیص مصلحت نظام.
۶۸. قانون تعزیرات حکومتی، مصوب ۱۳۶۷/۱۲/۲۳ مجمع تشخیص مصلحت نظام.
۶۹. قانون حمایت حقوق مؤلفان و مصنفان و هنرمندان، مصوب ۱۳۴۸/۱۰/۱۱.

مبانی فقهی و حقوقی به‌کارگیری سیستم‌های الکترونیکی گزارش‌دهنده فساد در ایران ۲۶۱

۷۰. قانون مجازات اسلامی جدید مصوب ۱۳۹۲.
۷۱. قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶/۰۷/۰۸.
۷۲. قمی مشهدی، محمدبن محمدرضا (۱۳۶۸ق)، کنزالدقائق، جلد سوم و دوازدهم، تهران: انتشارات وزارت ارشاد اسلامی.
۷۳. قوامی، صمصام‌الدین (۱۳۹۲). فقه الاداره، جلد یکم، قم: پژوهشگاه حوزه و دانشگاه.
۷۴. کاتوزیان، ناصر (۱۳۹۱). مقدمه علم حقوق، چاپ هشتم و سوم، تهران: شرکت سهامی انتشار.
۷۵. کاظمی خراسانی، محمدعلی (۱۴۰۷ق). فوائدالاصول، جلد یکم، قم: موسسه نشر اسلامی.
۷۶. کتانی، عبدالحی (بی تا). نظام الحکومه النبویه، چاپ دوم، بیروت: شرکت دارالارقم بن ابی‌الارقم.
۷۷. کلینی، محمدبن یعقوب (۱۴۰۷ق). الکافی، جلد یکم، دوم و پنجم، چاپ چهارم، تهران: دارالکتب الإسلامیه.
۷۸. گلپایگانی، سیدمحمدرضا (۱۴۱۳ق). مجمع‌المسائل، جلد سوم، چاپ چهارم، قم: دارالقرآن الکریم.
۷۹. ماری، فیلیپ (۱۳۸۳). «کیفر و مدیریت خطرها: به سوی عدالتی محاسبه‌گر در اروپا»، مترجم: حسن کاشفی اسماعیل‌زاده، مجله حقوقی دادگستری، شماره ۴۹-۴۸.
۸۰. مازندرانی، محمدصالح بن احمد (۱۳۸۲ق). شرح کافی الأصول و الروضه، جلد نهم، تهران: المکتبه الاسلامیه.
۸۱. مجلسی، محمدباقر بن محمدتقی (۱۴۰۳ق). بحارالأنوار، جلد نود و هفتم، چاپ دوم، بیروت: دار إحياء التراث العربی.
۸۲. مجلسی، محمدباقر بن محمدتقی (۱۴۰۴ق). مرآة العقول، جلد دهم، چاپ دوم، تهران: دارالکتب الإسلامیه.
۸۳. مرکز مطالعات و پژوهش‌های سلامت اداری و مبارزه با فساد (۱۳۹۶). همه با هم علیه فساد، ترجمه و گردآوری: محمود مهدوی فر، سال سوم، شماره ۷، صفحات ۵۱-۳۳.
۸۴. مغنیه، محمدجواد (۱۴۲۴ق). تفسیر الکاشف، جلد دوم، تهران: دارالکتب الإسلامیه.
۸۵. مفید، محمدبن محمد (۱۴۱۳ق). المقنعه، قم: کنگره جهانی هزاره شیخ مفید (ره).
۸۶. مقدس اردبیلی، احمد بن محمد (بی تا). زبده البیان، تهران: المکتبه الجعفریه.
۸۷. مکارم شیرازی، ناصر: استفتانات، تاریخ مشاهده: ۹۷/۱۲/۱۴.
88. <https://makarem.ir/main.aspx?typeinfo=21&lid=0&catid=46466&mid=259634>
89. <https://makarem.ir/main.aspx?typeinfo=21&lid=0&catid=46466&mid=259646>
۹۰. مکارم شیرازی، ناصر (۱۳۷۴). تفسیر نمونه، جلد سوم و بیست و دوم، تهران: دارالکتب الإسلامیه.
۹۱. مکارم شیرازی، ناصر (۱۳۸۰). بحوث فقهیه هامه، قم: مدرسه الامام علی بن ابی‌طالب (ع).
۹۲. مکارم شیرازی، ناصر (۱۴۱۱ق). القواعد الفقهیه، جلد دوم، چاپ سوم، قم: مدرسه امام امیرالمومنین (ع).
۹۳. ملک افضلی اردکانی، محسن؛ حائری، محمدحسن؛ فخری، محمدتقی؛ ارسطو، محمدجواد (۱۳۹۱). «مفهوم نظام و کاربرد آن در فقه و اصول»، فصلنامه مطالعات اسلامی: فقه و اصول، سال ۴۴، شماره ۸۸.

۲۶۲ فصلنامه حقوق اداری، سال هشتم، شماره ۲۶

۹۴. منتظری، حسینعلی (۱۴۰۹ق). مبانی فقهی حکومت اسلامی، جلد سوم، قم: موسسه کیهان.
۹۵. نائینی، محمدحسین (۱۴۳۴ق). تنبیه الأمة، قم: انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی.
۹۶. نجفی، محمدحسن (۱۴۰۴ق). جواهرالکلام، چاپ هفتم، جلد بیست و یکم، بیروت: دار إحياء التراث العربی.
۹۷. نراقی، احمدبن محمد مهدی (۱۴۱۷ق). عوائد الایام، قم: دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم.
۹۸. نوری، حسین بن محمد تقی (۱۴۰۸ق). مستدرک الوسائل، جلد هشتم، قم: مؤسسه آل البيت (ع).
۹۹. ورام بن ابی الفراس (۱۴۱۰ق). تنبیه الخواطر و نزهه النواظر، جلد دوم، قم: مکتبه فقیه.